

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba (przewodniczący)

SSN Jarosław Matras

SSN Paweł Wiliński (sprawozdawca)

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w sprawie **P.T. i S.H.**

skazanych za czyny z art. 35 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie zwierząt

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 16 lipca 2025 r.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanych

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie

z dnia 9 lipca 2024 r., sygn. akt V Ka 285/24

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Szczecinku

z dnia 12 lutego 2024 r., sygn. akt II K 193/23

**uchyla punkt I wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie,
w części dotyczącej rozstrzygnięć o środkach karnych z pkt IX i X
wyroku Sądu Rejonowego w Szczecinku.**

Jarosław Matras

Jerzy Grubba

Paweł Wiliński

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Szczecinku wyrokiem z dnia 12 lutego 2024 r., sygn. akt II K 193/23, uznał oskarżonego S.H. za winnego występku z art. 35 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt, uznając je za ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i wymierzając mu za to karę roku pozbawienia wolności. P.T. uznał zaś za winnego występu z art. 35 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie zwierząt, wymierzając mu za to karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i czynu z art. 271 § 1 k.k., za który skazał go na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzekł wobec niego karę łączną roku pozbawienia wolności. Wykonanie wymierzonych oskarżonym kar pozbawienia wolności Sąd I instancji zawiesił na okres próby w wymiarze 3 lata. Następnie orzekł o środkach karnych – w punkcie IX na podstawie art. 35a ust. 3 ww. ustawy orzekł wobec S.H. zakaz posiadania zwierząt na okres roku, w punkcie X - na podstawie art. 35a ust. 3 ww. ustawy orzekł wobec P.T. zakaz posiadania zwierząt na okres roku, w punkcie XI - na podstawie art. 35a ust. 4 ww. ustawy orzekł wobec S.H. zakaz wykonywania czynności wymagających zezwolenia, które związane są z wykorzystywaniem zwierząt lub oddziaływaniem na nie na okres 2 lat, w punkcie XII - na podstawie art. 35a ust. 4 ww. ustawy orzekł wobec P.T. zakaz wykonywania zawodu weterynarza oraz zakaz wykonywania czynności wymagających zezwolenia, które związane są z wykorzystywaniem zwierząt lub oddziaływaniem na nie na okres 2 lat. Nadto, zasądził od oskarżonych nawiązki po 8.000 zł na rzecz Schroniska dla Zwierząt w S..

Po rozpoznaniu apelacji prokuratora, obrońców oskarżonych i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, Sąd Okręgowy w Koszalinie wyrokiem z dnia 9 lipca 2024 r., sygn. V Ka 285/24, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił rozstrzygnięcia o środkach karnych wymienionych w punktach IX, X, XI i XII orzeczenia. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy.

Kasację od powyższego wyroku wniósł Prokurator Generalny, na niekorzyść oskarżonych S.H. i P.T., w części zmieniającej orzeczenie Sądu I instancji, w zakresie dotyczącym uchylenia orzeczenia Sądu I instancji w przedmiocie obligatoryjnego środka karnego w postaci zakazu posiadania zwierząt i zarzucając:

„rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 35 ust. 3a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt w brzmieniu obowiązującym do dnia 19 kwietnia 2018 r.

(Dz.U.2017.1840 t.j.) w zw. z art. 4 § 1 k.k.. polegające na niesłusznej, dokonanej w ramach skontrolowania orzeczenia Sądu I instancji poza granicami zarzutów podniesionych w apelacjach stron, zmianie rozstrzygnięcia Sądu a quo, poprzez uchylenie środka karnego w postaci zakazu posiadania zwierząt na okres roku, orzeczonego wobec oskarżonych S.H. i P.T. w punktach IX i X wyroku Sądu I instancji, pomimo uznania obu oskarżonych za winnych popełnienia występku z art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz.U.2017.1840 t.j.) w zw. z art. 4 § 1 k.k., podczas gdy stosownie do treści przepisu art. 35 ust. 3a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz.U.2017.1840 t.j.) w brzmieniu obowiązującym do dnia 19 kwietnia 2018 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeczenie tego środka na okres od roku do lat 10 było obligatoryjne w przypadku skazania za przestępstwo określone w art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt”.

Podnosząc powyższe, wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej niniejszą kasacją części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w Koszalinie do ponownego rozpoznania.

W odpowiedziach na kasację, pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego OTOZ Animals poparł kasację, a obrońca skazanego S.H. pozostawił ją do rozstrzygnięcia Sądu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, stąd jej rozpoznanie i uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Podniesione w kasacji uchybienie, polegające na rażącym i mającym istotny wpływ na treść wyroku naruszeniu przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 35 ust. 3a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt w brzmieniu obowiązującym do dnia 19 kwietnia 2018 r. (Dz.U.2017.1840 t.j.), znajduje potwierdzenie w treści zaskarżonego wyroku, którym nie orzeczono wobec oskarżonych S.H. i P.T. obligatoryjnego w tej sprawie środka karnego polegającego na zakazie posiadania zwierząt.

Sąd odwoławczy utrzymał bowiem w mocy wyrok Sądu Rejonowego w zakresie, w jakim oskarżony S.H. i P.T. zostali skazani za popełnienie m.in.

przestępstwa z art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt, jednocześnie uchylając wobec nich środki karne w postaci zakazu posiadania zwierząt (punkty IX i X zaskarżonego wyroku Sądu I instancji). Tymczasem wobec sprawców przestępstwa z art. 35 ust. 2 ustawy o ochronie zwierząt, zarówno na gruncie przepisów obowiązujących w czasie popełnienia przez oskarżonych tego przestępstwa tj. w lutym 2018 r., jak i w okresie późniejszym, zachodzi obowiązek orzeczenia środka karnego w postaci zakazu posiadania zwierząt. Skoro, jako względniejszą dla oskarżonych przyjęto ustawę o ochronie zwierząt w brzmieniu obowiązującym do 19 kwietnia 2018 r., to zgodnie z art. 3a tej ustawy *„w razie skazania za przestępstwo określone w ust. 1 lub 1a sąd może orzec, a w razie skazania za przestępstwo określone w ust. 2 sąd orzeka tytułem środka karnego zakaz posiadania zwierząt od roku do lat 10; zakaz orzeka się w latach”* (treść co do istoty zbieżna do treści obecnie obowiązującego art. 35 ust. 3b tej ustawy). Treść powołanego przepisu jest jednoznaczna i nie dawała Sądowi Okręgowemu możliwości uchylecia tego środka karnego, przy utrzymaniu w mocy wyroku skazującego oskarżonych za popełnienie przestępstwa z art. 35 ust. 2 ustawy o ochronie zwierząt.

Jednocześnie zauważenia wymaga, że z uzasadnienia Sądu II instancji nie wynika, z jakich powodów podjęta została decyzja o uchyleniu środków karnych orzeczonych wobec oskarżonych w postaci zakazu posiadania zwierząt. Sąd Okręgowy ograniczył swoją wypowiedź pisemną do niewspółmierności kary wyrażającej się w orzeczeniu wobec oskarżonych środków karnych w postaci zakazu wykonywania zawodu.

W rezultacie, wyrok w zaskarżonej części zapadł z rażącym naruszeniem przepisu prawa materialnego, co miało istotny wpływ na jego treść, a to z kolei skutkowało uchyleniem zaskarżonego wyroku w części, w jakiej uchylono obligatoryjne rozstrzygnięcia o wskazanym środku karnym. W zaistniałym układzie procesowym zbędne było wydawanie rozstrzygnięcia następczego, a orzeczone przez Sąd Rejonowy w Szczecinku zakazy posiadania przez skazanych zwierząt podlegają wykonaniu.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

Jarosław Matras

Jerzy Grubba

Paweł Wiliński

[WB]

[r.g.]